



Garroferar de Can Torradeta

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: La Prat
Emplaçament al sud del terme municipal
Alçada: 70

Coordenades:

Latitud: 41.50811
Longitud: 2.36548
UTM Est (X): 447048
UTM Nord (Y): 4595359

Classificació

Número de fitxa 08214 - 214
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Malgrat hi ha algun espècimen en bon estat, alguns han desaparegut i els altres estan maltractats, sense poda ni cap control. Algunes de les branques joves han estat atacades per rosegadors.

Protecció Legal
Observacions protecció: Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt
Accés Restringit
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08213A006000440000JP
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 06/04/2015 - 02:00

Descripció

Garroferar del gènere *Ceratonia*, espècie siliqua, adult plantat en extensió a les feixes de ponent, a les planes de cultiu de l'actual finca de La Prat, per sota de la finca de Can Torradeta. Plantat en un terreny de substrat saulonenc, aquest garroferar es troba completament abandonat. Alguns espècimens han mort o han estat tallats. Al terra, per sota de les capçades hi ha tota mena d'andròmines. En alguns exemplars, l'heura i altres enfiladisses han envaït l'arbre, impeding el correcte desenvolupament.

Els garrofers, perennifolis, tenen una talla mitjana que va de cinc a vuit metres d'alçada pels exemplars més grossos. El tronc és molt irregular i gruixut, amb unes branques llargues i robustes, algunes d'elles vinclades cap al terra. Les fulles són compostes, de tres a cinc parells de folíols. La flor neix sobre la llenya vella. El fruit és la garrofa, que forma una beina d'entre 10 i 20 cm de longitud, que en arribar a maduresa agafa un color marró fosc.

Observacions:

Els garrofers es troben escampats per tota la zona de conreu, prop d'hivernacles i en alguns dels marges.

Història

El garrofer és un arbre originari de la regió mediterrània de Síria i Palestina, ja fa molts segles que va estar naturalitzat a les nostres terres. Actualment la garrofa és utilitzada per la fabricació de pinsos de remugants: cavalls, vaques i ovelles, i la llavor, el garrofi, en la indústria de l'alimentació, farmàcia o cosmètica. També s'utilitza tradicionalment per aromatitzar diversos licors, com les herbes mallorquines.

Hi ha saurins que per cercar aigua utilitzen exclusivament una vareta feta amb branca de garrofer.

Sant Joan Baptista s'hauria alimentat de garrofes durant la seva vida al desert i d'aquí que en alguns llocs se la conegui com a pa de Sant Joan. Després de la Guerra Civil espanyola, aquest fruit va ser utilitzat com a substitut del cacau en l'elaboració d'un sucedani de la xocolata. Tot i que s'utilitza en remeis casolans, en macrobiòtica, la garrofa és un producte que està en davallada constant degut a l'abandonament progressiu dels camps per deixar pas a la construcció.

En el compendi d'agricultura escrit per fra Miquel Agustí l'any 1617, aquest el descriu així: "plantat vol effer lo Garrofer de branca joue., de Febrer, y de Nohembra, en terra fesa, y vol effer plantat molt fondo, potfe empeltat fobre Pruner, o Ametller, nos deu sembrar,per que no produyra fruit, y fe moriria preft, volfe regar fouint. Les Garrofes fon mes propias per engrescar los Tocinos, que per nodrir lo home".

Algunes dites populars relacionades amb el garrofer o la garrofa són: "Quan l'amo dorm lo garrofer vetlla"; "guanyar-se les garrofes"; "Al juliol, la garrofa es posa de dol i el raïm també en vol",- fent referència al mes de l'any en què la garrofa madura-. "La garrofa de setembre és la més tendra"; "Si vols mal a ta muller, dus-li llenya d'abrocer; i si li vols mal del tot, dus-li de garrofer bord" - aquesta dita es refereix a la llenya per encendre la llar per cuinar.

Bibliografia

AGUSTÍ, Miquel Fra (1617). El Llibre dels secrets de agricultura, casa rústica y pastoral. Barcelona. Reeditat per Ed. Andana, 2007.

AJUNTAMENT DE VILASSAR (1999). Pla Especial del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulares. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

SAGARRA i TRIAS, Ferran (2007). Proposta del Pla Especial del Patrimoni històric, arquitectònic i paisatgístic del Masnou. Carracedo-sotorra-arquitectes, scp. Inèdit.



